Sag 358/85

Den franske Republik
mod
Europa-Parlamentet

»Intervention«

Sammendrag

Retspleje — intervention — sag vedrørende en institutions retsakt — intervention fra et medlem af den sagsøgte institution — afvisning
(Statutten for EKSF-Domstolen, art. 34, stk. 1)

Når et søgsmål er rettet mod en retsakt, der er udstedt af en institution, tilkommer det efter traktaternes søgsmålsordning den pågældende institution selv at forsvare retsaktens gyldighed for Domstolen og selv at bestemme, hvorledes den vil sikre beskyttelsen af sine egne interesser. Det vil være i strid med denne ordning at anerkende interventionsadgang for personer, som udelukkende handler som medlemmer af institutionen.

DOMSTOLENS KENDELSE

3. juli 1986 *

I sag 358/85

Den franske Republik, ved den franske regerings udenrigsminister Roland Dumas på regeringens vegne, og med valgt adresse på den franske ambassade i Luxembourg, 9, boulevard Prince Henri,

sagsøger,

* Processprog: Fransk.

mod

Europa-Parlamentet, ved Europa-Parlamentets juridiske konsulent F. Pasetti Bombardella, bistået af ekspeditionssekretær C. Pennera som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets sekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der i medfør af EKSF-traktatens artikel 38, subsidiært EØF-traktatens artikel 173, stk. 1 og Euratom-traktatens artikel 146, stk. 1, er nedlagt påstand om annullation af Europa-Parlamentets beslutning af 24. oktober 1985 om de infrastrukturer, som er nødvendige for afholdelse af møder i Bruxelles,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann og R. Joliet, dommerne G. Bosco, O. Due, C. Kakouris, T. F. O'Higgins, F. Schockweiler og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse,

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved begæring, indleveret til Domstolens justitskontor den 2. april 1986, har Europa-Parlamentets medlemmer T. von der Vring, R. Chanterie, A. Bonaccini, P. N. Price og G. M. de Vries, ved Alan Tyrell, QC of Gray's Inn, på opdrag af Peter Prince, solicitor ved High Court of England and Wales, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Stanbrook og Hooper, 7, Val Sainte-Croix, L-1371 Luxembourg, anmodet at indtræde i denne sag som intervenienter til støtte for sagsøgtes påstande.

2 Begæringen om intervention er indgivet i medfør af artikel 34, stk. 1, i protokollen vedrørenden statutten for Domstolen (EKSF) og i overensstemmelse med procesreglementets artikel 93, stk. 1 og 2.

3 Interventionsbegæringen er forkyndt for parterne i hovedsagen i henhold til procesreglementets artikel 93, stk. 3.

4 Ved skriftligt indlæg, indleveret til Domstolens justitskontor den 23. maj 1986, har den franske regering nedlagt påstand om, at interventionsbegæringen ikke tages til følge. Europa-Parlamentet har ikke inden for den fastsatte frist afgivet bemærkninger vedrørende denne påstand.

5 Til støtte for interventionsbegæringen anføres, at ansøgerne har en fælles, direkte og særlig interesse i tvistens afgørelse, dels fordi de sammen med 30 andre medlemmer af Europa-Parlamentet har fremsat det pågældende forslag til beslutning, dels fordi de er medlemmer af Europa-Parlamentet. De har herved gjort gældende, at forslaget tilsigter en forbedring af såvel deres egne personlige som Europa-Parlamentets arbejdsvilkår. Under henvisning til to af Domstolens domme af henholdsvis 10. februar 1983 (Luxembourg mod Europa-Parlamentet, sag 230/81, Sml. s. 255) og af 10. april 1984 (Luxembourg mod Europa-Parlamentet, sag 108/83, Sml. s. 1945) fastslår de fem ansøgere, at Europa-Parlamentet i disse sager har undladt at tage stilling til visse grundlæggende spørgsmål, hvilket indebærer en risiko for, at spørgsmålene fortsat forbliver upåagtede, medmindre ansøgerne får lejlighed til at intervenere, idet udgangen af den foreliggende sag ellers vil kunne forværre deres situation.

6 Den franske regering har navnlig gjort gældende, at medlemmerne af Europa-Parlamentet ikke har nogen direkte og særlig interesse i at intervenere i sagen. Den anfører, at den interesse, som ansøgerne påberåber sig — for så vidt der overhovedet kan antages at foreligge en reel og velbegrundet interesse — må anses for at falde sammen med Europa-Parlamentets interesse.

7 Ifølge artikel 34, stk. 1 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen (EKSF) kan enhver, »der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en for Domstolen indbragt retstvist« indtræde som intervenient i sagen.

8 Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en sådan interesse, må bedømmes i forhold til sagens genstand, som i det foreliggende tilfælde er en annullation af Europa-Parlamentets beslutning af 24. oktober 1985 om de infrastrukturer, som er nødvendige for afholdelse af møder i Bruxelles.

9 Når søgsmålet er rettet mod retsakt, udstedt af en institution, tilkommer det efter traktaternes søgsmålsordning den pågældende institution selv at forsvare beslutningens gyldighed for Domstolen og selv at bestemme, hvorledes den vil sikre beskyttelsen af sine egne interesser. Det vil være i strid med denne ordning at anerkende interventionsadgang for personer, som udelukkende handler som medlemmer af institutionen.

10 De interesser, som ansøgerne som helhed har påberåbt sig, baseres imidlertid udelukkende på deres medlemsskab af Europa-Parlamentet. Ansøgerne har således ikke godtgjort at have en tilstrækkeligt kvalificeret interesse i at indtræde som intervenienter i sagen.

11 Følgelig kan interventionsbegæringen ikke tages til følge.

Af disse grunde

afsiger

DOMSTOLEN

følgende kendelse:

1) Den af T. von der Vring, R. Chanterie, A. Bonaccinni, P. N. Price og G. M. de Vries indgivne interventionsbegæring afvises.

2) Ansøgerne betaler omkostningerne i forbindelse med interventionsproceduren.

Således bestemt i Luxembourg den 3. juli 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident